

tosti prominul složení vadia potud, pokud jich spoluvlastnický podíl podle svého zatížení v den dražby poskytuje jistotu. Záruku spoluvlastnickým podílem nutno na něm knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 28. června 1928, R I 504/28.)

Soud první stolice vypustil z dražebních podmínek, týkajících se dobrovolné dražby společné nemovitosti, toto ustanovení: Spoluvlastníkům nemovitosti do dražby dané může soudce stání řídící zcela nebo částečně prominouti zřízení zvláštní jistoty. Bude-li podle toho spoluvlastnický podíl toho kterého spoluvlastníka na místě vadia ručiti za nároky, jež z dražby vzniknou proti nejvyššímu podateli, budiž to na dotčeném podílu knihovně poznamenáno. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud pojal ono ustanovení do dražebních podmínek.

Důvody:

Stěžovatel má pravdu v tom, že věcné ohledy nutně nevyžadují, by spoluvlastníkům nemovitosti do dražby dané za všech okolností bylo uloženo zřídit zvláštní jistotu (vadium), když hodnota podílů jednotlivých spoluvlastníků převyšuje vadium v dražebních podmínkách stanovené a spoluvlastnické podíly, jsouce samy již o sobě dostatečnou zárukou, vyhovují účelu, jemuž u jiných koupěchtivých slouží vadium. Zda tomu tak jest, závisí mezi jiným zejména na tom, zda a do jaké míry podíl toho kterého spoluvlastníka jest zatížen, což nutno posuzovati podle stavu v den dražby. Proto nemohlo býti úplna vyhověno návrhu stěžovatelovu, by spoluvlastníci již nyní přímo sprostěni byli od složení vadia, nýbrž jen v omezené míře, totiž tím, že se v duchu § 147 ex. ř. soudce řídící dražební stání v dražebních podmínkách zmocňuje, by spoluvlastníkům nemovitosti do dražby dané zcela nebo částečně prominul zřídit zvláštní jistotu. Soudci stání řídícímu bude se zřetelem ke stavu, jaký tu bude v den dražby, pečlivě zkoumati, zda spoluvlastnické podíly jsou dostatečnou zárukou tak, že není potřebí zvláštní jistoty. Pro případ, že tomu kterému spoluvlastníku bude prominuto zřídit jistotu, bude nutno, by důsledky z toho vyplývající byly uvedeny v patrnost a by byl zabezpečen účel učiněného opatření knihovní poznámkou, která není sice zákonem výslovně stanovena, avšak není závažných pochybností proti tomu, by nebyla připuštěna (srov. §§ 147, třetí odstavec a 148, druhý odstavec ex. ř.).

Čís. 8182.

Na vlastní jmění dědice, přihlásivšího se s výhradou právního dobrodiní inventáře, lze vésti exekuci pro dluh zůstavitelův teprve po odevzdání pozůstalosti. Před odevzdáním pozůstalosti jest dlužníkem pozůstalostních věřitelů pozůstalost dosud ještě nerozdělená a nikoliv dědic. Právo věřitele žádati před odevzdáním pozůstalosti uspokojení z ce-

lého pozůstalostního jmění není zákonem obmezeno a to ani v případě § 802 obč. zák.

Nedojde-li pozůstalostní věřitel úplného uspokojení z pozůstalostního jmění, jež v něm hledal před odevzdáním pozůstalosti, nemá to za následek zánik jeho pohledávky.

(Rozh. ze dne 28. června 1928, Rv.I 1970/27.)

Žalující pozůstalost domáhala se na československém eráru uznání, že nárok žalovaného proti žalobkyni z výkazu nedoplatku daní se zrušuje a že se zrušuje exekuce povolená žalovanému proti žalobkyni na základě tohoto výkazu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

K odůvodnění žalobního nároku uvádí žalobkyně, že žalovaný není jako vymáhající věřitel oprávněn ani na pozůstalosti ani na dědičce něco požadovati, ježto jeho pohledávka zanikla úplně nebo částečně tím, že se Růžena Z-ová přihlásila k pozůstalosti jako dědička vyjímecně a žalovaný jako věřitel pozůstalosti nemůže v tom případě, i kdyby byl jediným věřitelem, dostat více, než celou cenu pozůstalosti, kdežto další jeho pohledávka, nemající krytí ve jmění pozůstalosti, zaniká a ježto nebyl jediným věřitelem, mohl prý proti pozůstalosti uplatnit jen nárok na takovou kvotu z pozůstalosti, kterou by byl dostal, kdyby bylo došlo ke svolání pozůstalostních věřitelů. Avšak s názory těmi nelze souhlasiti. Jest zjištěno nižšími soudy, že odevzdací listina ohledně pozůstalosti po Janu Z-ovi nebyla ještě vydána. Nestalo-li se tak, nebyla pozůstalost dosud po rozumu zákona odevzdána (§ 797 obč. zák.), neboť odevzdání pozůstalosti děje se podle § 174 nesp. řiz., teprve doručením odevzdací listiny. Nemůže proto žalobkyně z okolností zjištěných prvním soudem z pozůstalostních spisů, že při projednání pozůstalosti dne 26. ledna 1927 byla pozůstalost odevzdána pozůstalé manželce do vlastnictví, nic dosud vyvoditi ve svůj prospěch, ano jde, jak žalobkyně v žalobě sama uvádí, toliko o návrh na odevzdání pozůstalosti a odevzdání samo podle zákona dosud nenastalo. Jest si dále ujasniti, že exekuce, jejíž zrušení se žalobkyně domáhá žalobou, byla povolena proti pozůstalosti po Janu Z-ovi, zastoupené přihlášenou dědičkou ještě před odevzdáním pozůstalosti a že nebyla tudíž povolena proti Růženě Z-ové jako dědičce. Tato jest ovšem, nastoupivši v pozůstalost s výhradou právního dobrodiní, zavázanou podle § 802 obč. zák. věřitelům jen potud, pokud pozůstalost stačí. Z ustanovení §§ 547, 548, 550, 797, 801, 802 a 821 obč. zák. vyplývá, že na vlastní jmění takového dědice lze vésti exekuci pro zůstavitelův dluh teprve od okamžiku, kdy byla pozůstalost odevzdána. Před odevzdáním pozůstalosti, jak jest tomu v souzeném případě, jest dlužníkem pozůstalostních věřitelů pozůstalost dosud ještě nerozdělená a nikoli dědic, — který v pozůstalost jen vstoupil, — a jsou proto věřitelé také oprávněni z ní před jejím odevzdáním požadovati uspokojení (rozh.

vídeňského nejv. s. Gl. Ung. n. ř. 2253 a Stubenrauch str. 753 pozn. 3). Toto právo věřitele pozůstalosti žádati před odevzdáním pozůstalosti uspokojení ze jmění a to z celého jmění pozůstalostního není zákonem, jak správně podotkl prvý soud, nijak omezeno a nemůže mu býti zabráněno ani odvoláváním se na ustanovení § 802 obč. zák. Námitky plynoucí z ustanovení § 802 obč. zák. přísluší toliko dědici, jenž se přihlásil k pozůstalosti podmíněčně, nepřisluší však pozůstalosti jako takové. Ani ustanovení § 814 obč. zák. nemůže se žalobkyně dovolávati, neboť jeho účinky nastanou jen tehdy, když věřitelé práva toho použili, což se, jak zjištěno, nestalo. Nedojde-li proto věřitel pozůstalosti úplného uspokojení z pozůstalostního jmění, jež v něm hledal před odevzdáním pozůstalosti, nemá a nemůže to míti za následek zánik jeho pohledávky, následek toho jest jen, že pohledávka věřitelova není zúplna kryta. Rozhodnutí čís. 5913 sb. n. s. nelze se žalobkyni dovolávati, ježto skutkový předpoklad byl jiný. Jelikož nárok sám jest po věcné stránce neodůvodněný, nebylo ani třeba zabývati se otázkou, zda šlo v souzeném případě o žalobu podle § 35 či 36 či 39 čís. 5 ex. ř.

Čís. 8183.

Nahodilé poškození automobilu jde na vrub jeho majitele, třebas byl automobil u třetí osoby ve správce.

Pokud podnikatel, jemuž dán automobil k opravě, neodvedl řádně opravený automobil a objednatel opravy (opravený automobil) nepřijal, náleží důkaz o tom, že porucha nastala náhodou, podnikateli. V tom, že si objednatel přál, by řidič podnikatelův provedl s automobilem jízdu, nelze spatřovati odvedení a přijetí oprav.

(Rozh. ze dne 28. června 1928, Rv I 2138/27.)

Žalovaní dali žalobci k opravě automobil. Po provedené opravě dal žalobce žalovaným účet na 12.280 Kč, který žalovaní uplatili až na 4.800 Kč, jež žalobce zažaloval. Žalovaní namítli proti žalobnímu nároku jednak, že žalobce slíbil provést opravy za 3000—4000 Kč, jednak, že automobil není způsobilý k používání, ježto utrpěl poruchu. Procesní soud první stolice přiznal žalobci 3.336 Kč, odvolací soud k odvolání žalovaných napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Jádrem sporu jest: 1. zda jsou žalobci povinni zaplatiti za opravu auta 12.280 Kč, ač jim prý žalobce slíbil provést opravy za 3.000 až 4.000 Kč kromě zaplacení nových součástek, 2. zda jsou povinni platiti přes to, že auto není způsobilé k používání, utrpěvši poruchu, a, jak žalovaní tvrdí, nebylo jim ještě opravené auto odevzdáno, 3. zda je odměna splatna již celá, ani měli žalovaní podle svého tvrzení platiti